

poštšina plačana
pri pošti 4274 Žirovnica

Jesenice dz

OBČINSKA KNJIŽNICA JESENICE

BRCA2

220140192,31

COBISS

eniških študentov

tonica²

števila 31
november
2014

tiskovina

Občinska knjižnica Jesenice
Trg Toneta Čufarja 4
4270- Jesenice

Uvodnik

Brian Tracy pravi, da je v času hitrih sprememb stanje na mestu najbolj nevarna dejavnost, kar jih je. Zato tudi Brcatelji stremimo k spremembam in spremembe sprejemamo odprtih rok. Po nekajletnem uspešnem urednikovanju Eve Branc se ta počasi poslavlja, saj se podaja na poklicno pot novinarke. Ekipa Brcateljev se je razširila, zato bomo v prihajajočih številkah poskrbeli za še veliko dobrih zgodb. Hkrati uvajamo rubriko Dobra novica, katere namen je aktivno poročanje in iskanje pozitivnih zgodb, ki zaznamujejo naše okolje. Najboljše pri tem je, da gre za rubriko, pri kateri ste vsi naši bralci vabljeni k soustvarjanju. Informacije o dobri novici sprejemamo na kjs.brca@gmail.com, zadeva: dobra novica. Avtorja izbrane novice bomo simbolično nagradili.

Da pa ne bomo preveč o spremembah, ste vabljeni, da obrnete stran in se sprehodite skozi naše novembrske zgodbe, ki vas bodo popeljale po slovenskih cestah do študentskih družin, skozi intervju jeseniške death metal skupine Within Destruction, pogovarjali smo se z županom občine Žirovnica in od Almedine Ramić marsikaj izvedeli o njeni izkušnji v Afriki. Želimo vam prijetno branje do naslednjič!

Sanja Despotović

2 Kašarska debata - intervju z županom občine Žirovnica

Bine Baloh

5 Gambija - smiling coast of Africa

Ana Pirih

9 Študentske družine

Ana Novak

12 "Naš dom je skromen lesen skedenj"

Matevž Polajnar

15 Dobra novica

16 Informator

18 Dogodek meseca

Rok Kalan

BRCAMO:

Urednica: Eva Branc

Pomočnica urednice: Sanja

Despotović

Lektorica: Eva Baš

Urednik fotografije: Rok Kalan

Oblikovanje: Adnan Varmaz,

Urška Kalan

Pisci: Ana, Matevž, Ana, Bine

Rok, Sanja,

Izdaja: Klub jeseniških

študentov

info@kjs-klub.si

Kašarska debata – intervju z županom občine Žirovnica

Debatiramo

Občina Žirovnica je občina, sestavljena iz 10 vasi, ki so zrasle pod goro Stol. Šteje 4730 prebivalcev. V preteklosti je iz Žirovnice (oziroma Kašarije) v svet odšlo študirat kar nekaj znanih imen, predvsem kulturnikov, kot so France Prešern, Matija Čop, Anton Janša, Fran Saleški Finžgar in Janez Jalen, danes pa tam študira približno 250 pridnih in malo manj pridnih »kašarskih« študentov.

Tako kot študentje občine Kranjska Gora, tudi študentje Žirovnice spadajo pod Klub jeseniških študentov (KJŠ). Veliko študentov se tega ne zaveda in ne izkorišča ugodnosti, ki jih KJŠ ponuja. Zato sem pripravil nekaj študentsko obarvanih vprašanj županu občine Žirovnica, Leopoldu Pogačarju. Na vprašanja mi je z veseljem odgovoril.

Občina Žirovnica, poleg občine Kranjska Gora in Jesenice, spada pod Klub jeseniških študentov. Koliko vam je o KJŠ znano?

KJŠ poznam in tudi včasih preberem glasilo, ki ga izdaja, ker je moj sin član KJŠ. Všeč mi je, da se študentje združujejo v svoji organizaciji in da delujejo na različnih področjih. Pozitivno je, da se mladi organizirajo in da kot del civilne družbe sodelujejo na različnih nivojih, tudi občinskem.

V občini Žirovnica je po podatkih statističnega urada Republike Slovenije okoli 250 študentov. Kako ste in kako boste, kot župan, v prihodnje poskrbeli za študente?

Skrb za študente se kaže posredno na različnih področjih, saj občina zagotavlja sredstva za delovanje društev (katerih

člani so tudi študentje), naj izpostavim področje športa, kulture ... Posredno se kaže tudi v skrbi za izgradnji športne in ostale infrastrukture. Iskreno povedano, bi si želel celo, da bi študentje v občini Žirovnica imeli svojo organizacijo in v tem primeru bi župan in občinski svet sigurno imel posluh pri zagotavljanju prostorov in sofinanciranju določenega dela programa. Seveda pa je to odločitev študentov

sami. Verjetno na to vpliva več dejavnikov, smotrnost in racionalnost manjših študentskih organizacij in še kaj, kar meni ni znano.

Sam sem dobil občutek, da se Žirovnica v zadnjih letih razvija. Gradi se nova cesta in pločnik, kanalizacija, obnavlja se osnovna šola, dolina Završnice je v razcvetu in še bi lahko našteval. Kako vam uspeva tako uspešno uresničevati vse načrtane projekte?

Vse to in še več nas čaka v prihodnje in je rezultat sodelovanja župana, občinske uprave in občinskega sveta. Če k temu dodamo dobre projekte in uspešnost pridobivanja EU in ostalih sredstev za projekte (preko 5 milijonov evrov v zadnjih 6 letih), uspeh ne izostane. Držimo se razvojnega programa, ki smo ga novelirali v letošnjem letu in je konsenz vseh, ki odločamo na lokalnem nivoju.

Ena izmed stvari, ki me kot študenta moti, je trenutna neuspešnost poslovne cone Žirovnica. Zaradi gospodarske krize in (mogoče) previsoke cene zemljišč, poslovna cona ni zacvetela, kot bi lahko. Ljudje se, kot kaže, ne odločajo za odprtje podjetij v poslovni coni, s tem pa mladim ni omogočena dodatna izbira pri zaposlitvi. Zakaj menite, da je tako?

Naj najprej pojasnim, da je občina omogočila gradnjo poslovne cone s sprejetjem prostorskega načrta, da bi v prvi meri omogočila domačim podjetnikom, da se širijo in razvijajo izven utesnjenih vaških jeder, kjer primanjkuje prostora.

Vsa ostala investicija – odkupi zemljišč in gradnja infrastrukture v coni – pa je bila vložena iz zasebnega kapitala. Trenutno so v coni štirje objekti, in sicer *Saxonia franke*, zelo uspešno podjetje, ki se bo v prihodnjih nekaj letih še širilo na tem območju, *Exacta normalije* – gre za domače podjetje, odpira se pivovarna in center komplementarne medicine in zbirni center, ki pa je občinska investicija. Glede na gospodarski krč, krizo in še marsikaj kar je narobe v našem gospodarstvu, je že to uspeh. Tudi zato občina namenja določena sredstva za gospodarstvo (sofinanciranje obrestne mere, sofinanciranje točke VEM na Jesenicah). Prav tako smo v letošnjem letu na občinskem svetu sprejeli sklep, da se na območju obrtne cone vse bodoče investitorje oprosti plačila komunalnega prispevka za priklop na obstoječo občinsko infrastrukturo, da bi bila cena komunalno opremljenega zemljišča čim nižja. Prepričan sem, da bo v perspektivi desetih let tudi zaradi naše poslovne cone na voljo več delovnih mest za mlade.

Zdi se mi, da se veliko študentov občine Žirovnica sploh ne zaveda, da se lahko včlanijo v KJŠ, kluba ne poznajo in niso seznanjeni z njegovim delovanjem. Brezplačno se lahko včlani vsak študent in koristi ugodnosti, ki jih KJŠ ponuja, ali pa sam organizira željen projekt. Imate kakšno idejo, kako bi razširili prepoznavnost kluba v občini Žirovnica?

Seveda, pogrešam vaše članke, ki bi jih objavili v občinskem časopisu in na naši občinski spletni strani. Predlagam vam, da organizirate tudi kakšno okroglo mizo,

kjer se bo KJŠ predstavil ali obravnaval kakšno aktualno temo. Za prostor in informiranje bomo poskrbeli mi na občini.

Klub jeseniških študentov se trenutno nahaja v prostorih Mladinskega centra Jesenice. Prostor so sicer dobri, vendar premajhni, da bi se lahko večje število študentov zbiralo in družilo v njih. Ali bi lahko v občini Žirovnica ponudili kakšno rešitev oziroma alternativo glede prostorov KJŠ?

V nekaj letih bomo verjetno morali poskrbeti za nove, večje prostore občinske knjižnice, ki se nahaja v stavbi TVD Partizan Žirovnica. Ti prostori, ki so občinska last, so zraven telovadnice, fitnesa ter gostinskega lokala in so po mojem mnenju več kot idealen prostor za klubsko delovanje študentov.

Se še spomnite vaših študentskih dni? Ali ste se že kot študent videli v vlogi župana, ali ste skrenili s poti svojih sanj?

Iskreno povedano, si nisem nikoli mislil, da bom stopil na parket lokalne politike, še manj, da bom kdaj županoval. Svoje sanje tako uresničujem na drugem področju, kot sem mislil, glede na mojo bivšo poklicno kariero. Vendar sanje se včasih spreminjajo in bilo bi dolgočasno »vsak dan sanjati iste sanje,« mar ne? Naj vam vrnem z željo, da bi tudi vsem vam uspelo ne le sanjati, temveč sanje tudi živeti.

Bine Baloh

fotografija: www.facebook.com

GAMBIJA – »SMILING COAST OF AFRICA«¹

Jeseničani na tujem

Medtem ko se vas je med poletnimi študijskimi počitnicami večina odpravila v kakšne bolj turistično oblegane kraje, se je Jeseničanka Almedina Ramić konec septembra odpravila na – za 19-letno dekle – precej nenavadno potovanje. Kot prostovoljka je namreč za skoraj mesec dni sama odpotovala v zahodnoafriško državo Gambijo. Tam pa ni cele dneve poležavala ob obali Atlantskega oceana, ampak ji je uspelo v gambijskem mestu Serekunda pustiti lep košček svojega srca. Delček vsega, kar je doživela, je za novembrsko Brco delila tudi z nami. Naj vas v spodnjih vrsticah pogreje novembrsko branje o sončni Gambiji.

GAMBIJA – »SMILING COAST OF AFRICA«¹

V Gambijo je Almedina odpotovala kot prostovoljka Društva za otroke sveta. »O samem programu sem se pozanimala na Facebooku in se kmalu odločila, da potrebujem Afriko še bolj, kot Afrika potrebuje mene,« mi pojasni svojo odločitev o potovanju.

Glede na to, da je šla v Afriko kot prostovoljka, je morala v svoje potovanje vložiti kar nekaj denarja. Pri stroških lahko

vsaj malo pomaga štipendija za študente – prostovoljce, ki potujejo v tujino. A za pridobitev štipendije potrebuješ potrdilo fakultete, ki dokazuje, da se na potovanju ukvarjaš z nečim, kar bo razširilo tvoje znanje pri študiju. Almedino, sicer študentsko matematike, so zavrnil. »Ni sem bila primeren kandidat, saj matematika ni ravno povezana s prostovoljstvom v Afriki.« Tako je v svoje potovanje vložila precej svojih prihrankov. »Skupaj z vsemi stroški bivanja, hrane, letalsko karto, vizo,

zavarovanjem in cepljenji je bilo krepko čez tisoč evrov. Morda celo dva tisoč. Porabila pa sem veliko več, a to je druga zgodba.« Kljub rosnim letom in visokim stroškom nje-nega potovanja se je opogumila in odpo-tovala v Afriko – popolnoma sama. »Prvi dan sem samo opazovala. Vse se je zdelo tako živo, pisano in srečno. Predvsem srečno in nasmevano. Kmalu sem ugotovila, da je 'Smiling coast of Africa'¹ res čudovito ime za Gambijo, saj so vsi nasmejani in prijazni,« mi pojasni svoje občutke prvega dne v Gambiji.

MESTO SEREKUNDA

Almedina je bila nastanjena v mestu Serekunda, v predelu Senegambija. »Morda bi izpostavila predvsem pozitivnost. Ob cesti so ogromni plakati s preprostim napisom 'Life is good'², in to so redke oziroma skoraj edine reklame, ki jih vidiš ob cestah«. Mo-goče se sprašujete, zakaj so ti napisi v an-gleščini, ko pa govorimo o afriški državi. »Uradni jezik v Gambiji je sicer angleščina, a le redki govorijo dobro angleščino. Imajo številne pogovorne jezike, ki so za nas po-polnoma nerazumljivi. Na območju, kjer

sem živela, sta bila najpogostejša wolof in maldinka,« mi o jeziku Gambijcev razloži Almedina.

In še nekaj za nas, »pohlepne zahodnja-ke«. Almedina mi opisuje, da si ti ljudje delijo vse. »Čeprav sem bila zgolj mimoido-ča, sem bila vsakič povabljen na kosilo ali atayo – zeleni čaj. Ko je čas za kosilo, jedo vsi. Ne le družina, ampak vsi, ki so v tistem trenutku tam. Tudi sosedje in mimoidoči.« Delijo pa tudi otroci v šoli. »Prve dni sem mislila, da imajo vsi otroci malico, saj so vsi nekaj jedli. A potem, ko pozorno opazuješ, ugotoviš, da bo vsak otrok, ki ima malico, razdelil sendvič na polovico in ga dal otroku, ki je nima. Ta pa bo nato še to polovico razde-lil na polovico in dal naslednjemu. Na koncu dobi vsak samo en košček, ampak dobili bodo prav vsi, brez izjeme.«

PROSTOVOLJSTVO

Organizacija Društvo za otroke sveta čez leto sprejema prostovoljce, ki se odločijo za pot v Gambijo. »Na lokaciji živi Urša, ki je poročena z domačinom, zato je ona koor-dinatorka prostovoljcev na terenu.« Sprva je bila Almedina edina prostovoljka, po dveh tednih pa so se ji pridružili še trije. V času njenega bivanja je na poletni tabor prišlo še 13 prostovoljcev, ki so skupaj ži-veli in delali. »Morda sem se jaz še nekoliko bolj kot ostali povezala z Gambijo in doma-čini, ker sem bila tam sama in zato tudi pre-puščena sama sebi.«

DELO PROSTOVOLJKE

Med delovniki je Almedina delala v vrt-cu oziroma osnovni šoli. »Dan sva z Uršo začeli okoli sedmih, si privoščili kar se da

evropski zajtrk in se nato odpravili v šolo. Pouk se je pričel ob devetih. Z vmesnimi odmori smo delali do enih, nato sva se vrnila domov, kjer sva pripravili kosilo. Popoldneve in vikende sem imela proste, zato sem lahko raziskovala, hodila na izlete in preživljala čas s svojimi varovanci.« Almedina je tudi usmerjala lokalne učiteljice, jim dajala ideje, zgodilo pa se je tudi, da učiteljice ni bilo v šolo, zato je sama prevzela razred in izpeljala pouk. Otroke je učila abecedo, osnove angleščine, štetje, matematiko. *»Posebej sem pomagala otrokom, ki so imeli težave s pisanjem, tako da sem jim individualno pomagala in jih učila.«* Almedina mi pojasni še, da se moramo zavedati, da ti otroci niso odraščali s televizijo, igračami in barvicami, kot smo mi. Zato nimajo dobro razvite motorike. *»Večina v šoli ne zna držati svinčnika, ne poznajo pojmov kroga, trikotnika in kvadrata. Lahko si predstavljate, kako težko jim je razložiti, kakšne oblike je črka A, če komaj govorijo angleško. Ne vedo, kaj je krog, kaj je ravna črta, poleg tega pa so šolski pripomočki zelo skromni.«* A trud je poplačan z veliko dobre volje in domišljije. *»Nikoli nisem bila bolj ponosna kot takrat, ko so mi otroci nazaj prinesli domačo nalogo, ki je sicer ne dobivajo. Listi, popisani z veliko in malo tiskano črko A. Bila sem tako ponosna, da sem dobila solzne oči.«*

ZGODBE ZA V FILM ALI KNJIGO

Gambija je Almedino več kot očarala. Ob vprašanju, kaj jo je ob obisku Gambije najbolj ganilo, mi pojasni, da vse. Vsi in vse, od ljudi, objemov, nasmehov in dotikov. Hvaležnost vseh, ki jim je pomagala. Še najbolj pa zgodbe teh ljudi. *»Morda sem*

dvajsetkrat srečala istega človeka, ga vsakič vprašala 'Kako si?' ter vsakič dobila nasmejan odgovor, 'Dobro'. Potem pa se kdaj ustaviš in poklepetaš, se zbližaš in po desetih preživetih dnevih skupaj, mu na njegov 'I'm fine'³ rečeš 'Don't tell me Gambian fine, how are you?'⁴ in takrat ti pove zgodbo. Zgodbo za v knjigo ali film. Sprejmeš jo s solzami v očeh, prespiš in ugotoviš, kako boš pomagal.«

BOTRSTVO

Almedina je na svojem potovanju postala tudi botra trem otrokom. Za botrstvo dvema otrokoma se je skupaj s starši odločila še pred odhodom v Gambijo. *»Tam sem zelo hitro ugotovila, da denar resnično in v celoti pride direktno do družin, brez kakšnih posrednikov.«* Ker je na lastne oči videla, kako ta akcija poteka, se je po vrnitvi tudi včlanila v Društvo za otroke sveta, ki so jo s svojimi načeli in načinom delovanja prepričali. Almedina mi pojasni, da pri botrstvu gambijskemu otroku v osnovi plačuješ 17 evrov na mesec in dobivaš informacije o otroku, njegovi družini, ob koncu leta prejmeš njegovo spričevalo ... *»Zadnji dan pred odhodom sem klicala domov in v solzah rekla, da moramo postati botri še enkrat, že tretjič.«* Almedina mi pojasni, da se je k tem projektu pridružila tudi njena širša družina. *»Kmalu bo v Ramičih več črncev, kot belcev,«* pojasni v smehu.

EBOLA

Gambija je od žarišča virusa ebole oddaljena »le« dve državi stran. *»V medijih sicer ebolo omenjajo, a ne pretiravajo kot v Evropi. O virusu so posneli tudi super pesem, ki ozavešča ljudi o preventivnih ukrepih. To pe-*

sem vrtijo na TV in radijskih postajah, to je pa tudi vse.«

KULTURNI ŠOK

Ko se je Almedina vrnila domov, je doživela kulturni šok, ki bi ga sicer prej pričakovali ob prihodu v Afriko, ne pa ob vrnitvi domov. »Prvih par dni so se mi zdele težave mojih prijateljev patetične, vsaka kava pa predraga, plačala sem jo s slabo vestjo. Vsak račun sem preračunavala v dalasi-je (denarna valuta v Gambiji) in razmišljala, koliko riža bi lahko kupila in podarila resnično revnim. A kmalu se zaveš, da še vedno živiš v Evropi in dokler bom živela tu, bom živela skromno in po evropskih standardih, saj se nekaterim stvarjem preprosto ne moreš odreči, npr. telefonu, internetu, sendviču na poti – čeprav bi bilo ceneje jesti doma ...«

O Almedinini izkušnji bi lahko napisala še veliko več, saj mi je vse predstavila s čarom, za katerim se skriva njena čudovita življenska dogodivščina. Takšna, ki jo je, kot tudi sama prizna, zelo zaznamovala. Celo tako, da je njena naslednja želja ta, da bi v deželo »nasmejanih« ljudi odpotovala za dlje časa. »A zaenkrat naj ti načrti še ostanejo skrivnost. Skupaj z društvom pa sanjamo veliko.«

Če vas je branje o takšnem potovanju pritegnilo, potem naj vam ne uide tudi klik na spodnji link, kjer se lahko pozanimate o podobnih projektih. Tistim, ki pa imate že nekaj časa željo kot prostovoljec odpotovati v kakšno deželo, Almedina svetuje: »Pojdi! Ne ustavlaj se ob ljudeh, ki te poskušajo zaustaviti, so ljubosumni ali pa jih pretirano skrbi. In ko potujete v take kra-

je – pustite ves denar, ki ste ga namenili za pot (tudi rezervnega) tam. Jaz sem prišla na letališče v Barcelono z nekaj kovanci v žepu in potnim listom v roki. Vse sem pustila, a dobila sem ogromno. Dobila sem srečo.«

Klik na www.zaotrokesveta.com

Ana Pirih

fotografije: Almedina Ramić

¹ prevod: »Nasmejana obala Afrike« - eden izmed stereotipov Gambije.

² prevod: »Življenje je lepo«.

³ prevod: »Dobro sem«.

⁴ prevod: »Ne povej mi – »dobro sem« po Gambijsko«, res kako si?

Imate tudi vi sošolko ali sošolca na fakulteti, ki ima otroka? Ste se kdaj vprašali, kako jim kljub otroku uspeva obiskovati vaje in predavanja, kako shajajo čez mesec in kdo na otroka pazi med predavanji? Pogovarjali smo se z mlado mamico, še vedno študentko in mladim očkom, ki je študentske klopi že uspešno zapustil, a se soočal z enakimi problemi, ki jih prinese otok v študentskih letih.

Že res, da se stvari obrnejo na glavo in vsi mislijo, da je sedaj konec »študentskega« življenja, vendar ni nujno, da je tako. Potrebna je dobra organizacija in skoraj vse lahko poteka naprej vsaj približno enako kot pri vrstnikih.

Seveda otrok pomembno vpliva na potek študija. Kolikor dopuščajo razmere, je treba študij čim bolj prilagoditi potrebam otroka. Z uvedbo bolonjskega študija je to postalo nekoliko težje, ker je prisotnost na vajah in predavanjih obvezna, zato se je potrebno z vsakim profesorjem dogovoriti individualno. Vse pa je odvisno od posameznega profesorja – koliko ti je pripravljen pomagati, da si prilagodiš urnik tako, da nimaš vmes nepotrebnih lukenj in greš lahko na vaje k drugi skupini, sicer pa to ni njegova dolžnost. Povečini imajo profesorji kar dobro razumevanje do situacije, pravita naša sogovornika. Veliko pa je odvisno od lastnega interesa. Če želiš neko stvar dokončati kot je potrebno, se vedno da najti nekoga, da ti popazi otroka v primeru, če nimaš vrtca. V kolikor se otrok še doji, ti ga brez težav pripeljejo, ko imaš odmor.

Učenje in vse študijske obveznosti si je potrebno skrbno načrtovati, ker na lepem

nimaš več celega dneva zase, ampak moraš del dneva posvetiti družini. Navaditi se je potrebno na prekinjajoče učenje zaradi otrokovih zahtev ali pa se sprijazniti z učenjem, ko otrok spi. Najboljše je, če se s partnerjem dogovorita, kdaj eden potrebuje mir za učenje, da gre drugi z otrokom na sprehod. Dobra stran tega je, da se navadiš bolj učinkovito izkoriščati čas, ki ti je dan. S pravo organizacijo načeloma vse gre. Je pa posledično manj časa za druženje s prijatelji in pravo »študentsko« življenje, ampak kljub temu si občasno lahko vzamete čas tudi za to.

Sicer morajo fakultete po *Zakonu o visokem šolstvu* materam podaljšati študij za eno leto za vsakega živorojenega otroka, ne glede na letnik, ki ga obiskujejo. S tem so matere upravičene do statusa starša in opravljanje obveznosti izven rednih rokov. Do tega statusa so nekateri profesorji bolj razumevajoči, drugi malo manj. Obveznosti se da razporediti tako, da jih nekaj lahko pustiš za naslednje leto, najbolje pa je čim več opraviti sproti. Vse pa je odvisno tudi od vrste študija – na družboslovni fakulteti lažje sam nadoknadiš zamujeno, kot pa npr. na Medicinski fakulteti. Sogovorec nam je pri tem dejal, da sam pozna kar nekaj mamic z Medicin-

ske fakultete, ki so uspešno usklajevale študij in skrb za otroka. Nekoliko težje je predvsem za očete, saj jim po zakonu o visokem šolstvu uradno ne pripada noben poseben status, so pa nekatere fakultete individualno sprejele dodatno leto tudi za očete.

Za obiskovanje študija je potrebno tudi varstvo, za kar je v Ljubljani dobro prikrbljeno. Če bivaš v študentskem domu, otroku pripada mesto v »študentskem« vrtcu – dislocirani enoti Viških vrtcev v bloku 12 v Rožni Dolini. Tam je tudi otroško igrišče, kjer se veliko študentskih družin med seboj druži. Obstaja tudi *Klub študentskih družin Slovenije*, kjer starši pripravljajo različne projekte, letovanja, obdarovanja, izmenjavo otroških oblačil in opreme. Pogajajo se na ministrstvih in študentskih domovih. Rade volje si med

seboj priskočijo na pomoč pri različnih vprašanjih ali pa drug drugemu pazijo otroke, kadar niso v vrtcu. Za ostale otroke, ki ne bivajo v študentskem domu, pa lahko pomagajo skrbeti babice in dedki oziroma prababice in pradedki.

Da se za študentsko družino najde prostor v študentskem domu je poskrbljeno relativno hitro, saj so vloge prednostno obravnavane. Tudi tukaj pa velja pravilo, da je veliko lažje, če je kateri izmed staršev že v študentskem domu. Družinam so namenjeni apartmaji (dve sobi, kopalnica in kuhinja), cene pa so v primerjavi z ostalimi stanovanji v Ljubljani precej ugodne. Ne gre za pretiran luksuz, a se da spodobno živeti, še posebej, če cenimo prijetno lokacijo ob Tivoliju.

Glede finančne pomoči je tako, da država kar dobro poskrbi za študentske družine.

MAX
bar

Zavrh bar
v objemu narave

Na voljo so štipendije, starševski dodatek (prvo leto za vse matere, ki niso zaposlene), otroški dodatek in subvencija za vrtec. Zaproši pa se lahko tudi za enkratno denarno pomoč. Višina vseh pomoči se določa v skladu s prihodki oziroma premoženjem študentske družine. Ti pri-

hodki praviloma niso visoki, zato je tudi pomoč takšna, da omogoča neko normalno preživetje. Veliko je odvisno tudi od zaledja in pomoči staršev študentskih družin. Pomoč nudi tudi Študentska organizacija Univerze v Ljubljani in KJŠ.

Vsak študent pa rad v prostem času tudi nekaj zasluži. Nekateri so v to primorani,

drugi imajo skoraj že službe, tretjim pa pomagajo starši. Delo je vsekakor možno opravljati, vendar je potrebno vedeti, da ti mora ves ta čas nekdo paziti otroka. Najlažje je, če nekaj dela lahko opraviš, ko je otrok v vrtcu ali pa ga opraviš kar od doma. Skratka, nobena družina ne živi v hudem pomanjkanju.

Mladi očka je povedal, da mu ni čisto nič žal, da je imel kot študent otroka, saj je z njim lahko preživel veliko časa, poleg delal in študiral in spoznal veliko novih prijateljev s podobnimi »problemi«. Oba sogovornika pa sta zatrdila: »Vse se da, če se hoče!«

Ana Novak
fotografije:

<http://www.studentskedruzine.com>

»NAŠ DOM JE SKROMEN LESEN SKEDENJ«

Zaleteli smo se v...

Within Destruction je death metal skupina z Jesenic. Fantje so hitro prerasli slovensko sceno in že po dveh letih igranja uspeli izdati prvo ploščo, ki je dosegla metalske navdušence širom sveta. Slovenci so jih prav tako dobro sprejeli, saj so v zadnjih dveh letih uspešno nastopili na zastavonoši sloveske festivalske scene – tolminškemu prazniku Metaldays. Letos so začeli s pripravo na novo ploščo, izšlo je nekaj singlov, ustvarjalnega in »izvajalnega« zagona pa še ni zmanjkalo. Tokrat je brco dobil pevec skupine Rok Rupnik, ki nam je zaupal nekatere podrobnosti nastanka in začetkov skupine, razkril idejno ozadje in seveda delil načrte za prihodnost.

MP: Kako bi opisali začetke vaše skupine? Je pred *Within Destruction* obstajal bend, iz katerega se je WD rodil?

WD: Skupina je nastala iz »razbitin« srednješolskega benda *Epic Fail*, sami začetki *Within Destruction* pa segajo v maj leta 2010. Na začetku je bila zgolj ena kitara (Rok Rupnik) in boben (Luka Vezzosi). Preigravala sva glasbo, ki sva jo takrat poslušala in vse skupaj je bilo bolj za zabavo kot zares. Pobudnik za nastanek benda je bil Luka, ideja pa se mu je porodila ob spesnitvi prve avtorske pesmi. Kmalu sta se skupini pridružila še dva člana »pokojnega« *Epic Fila*; Ervin Bešič (kitara)

in Grega Novak (bas), za mikrofona pa je poprijel Jakob Ropret. To je bila prva celovita zasedba *Within Destruction*. Skozi štiri leta se je zamenjalo precej članov, od začetne postavitve pa ostajava zgolj jaz in Luka, bendu pa so se pridružili Matjaž Muhič (kitara), Janez Skumavc (bas) in Damir Frlan (kitara).

MP: Kako ste iskali nove člane v bendu? Ste imeli kakšne posebne oglase/dogodke, ali se je stvar zgodila povsem naravno?

WD: Ko smo odslovili pevca, so sledili številni inštrumentalni nastopi, vzporedno pa smo iskali novega člana. Iskanje je potekalo predvsem z oglaševanjem po glasbenih forumih in povpraševanjem preko poznanstev. Ker smo bili še dokaj »underground« je bil lov na potencialne člane dolg in neuspešen, vse dokler se nam ni javil Matjaž, ki nas je našel preko oglasa na spletnem forumu *trzalica.com*. Ker je bil sam kitarist, je prevzel moje mesto, jaz pa sem preizkusil glasilke. Ko se je od benda poslovil basist Grega, sta se zgodili dve dokaj hitri zamenjavi. Prvi ga je nasledil Tilen Šimon, kitarist skupine

Nephrolith z Bleda, po slabem letu sodelovanja pa je njegovo mesto prevzel Janez, ki je basist pri isti skupni. Z obema smo bili že prej v dobrih prijateljskih odnosih, zato je zamenjava stekla precej naravno. Nazadnje smo se poslovili še od Ervina. Sledil je lov na izkušenega kitarista. Naša prva izbira je bil Damir, saj smo bili kolegijsko seznanjeni z njegovimi kitariskimi sposobnostmi in smo bili prepričani, da bo svojo vlogo v *Within Destruction* opravil več kot odlično, kar je kasneje tudi dokazal. Če povzamem, je bil lov na nove člane nek skupek oglaševanja, poznanstev in naravnih zamenjav.

MP: So vaši bivši člani še kako povezani z bendom, vam kako pomagajo, ali ste se na profesionalni ravni povsem razšli?

WD: Z nekaterimi smo se popolnoma razšli, z drugimi pa smo še vedno v dobrih odnosih, nekateri nam tudi pomagajo. Prostor, kjer potekajo vaje, se nahaja na domu bivšega basista (Grega Novak). Ta trenutek bi tudi izkoristil, da se v imenu celotne skupine lepo zahvalim Gregu in družini Novak za diamantne živce in neizmerno gostoljubnost.

MP: Kako bi opisali vaš prostor za vaje? Zdi se mi, da je pri nastajanju benda vedno največji problem vadbeni prostor, vi pa že od samega začetka ne iščete zamenjave.

WD: Naš prostor za vaje je skromen lesen skedenj, kjer se je včasih skladiščilo seno za krmo živine. Sliši se smešno in primitivno, vendar smo se nanj precej navezali in dejstvo, da lahko pridemo praktično

kadar hočemo in igramo zastonj, je še en dodaten plus. Seveda pa gre tukaj spet zahvala družini Novak, da nas po tolikih letih razbijanja še niso vrgli na cesto.

MP: Katere skupine so najbolj vplivale na vašo glasbo?

WD: *As I Lay Dying* je bil sigurno bend, ki nas je povezal in imel močen vpliv na nastanek skupine. Vendar smo se kasneje oprijeli skupin z bolj težkim zvokom: *Whitechapel*, *The Black Dahlia Murder*, *Suicide Silence* in *Carnifex*.

MP: Kaj pa slovenski bendi, so katere slovenske glasbene skupine vsaj malce vplivale na vaš razvoj ali vam služile kot vzor?

WD: Za vzor težko izpostavimo kakšen slovenski bend. Mogoče bolj kolegijsko konkurenčen bend je *Mephistophelian*, odlični death metal bend iz Metlike.

MP: Kateri so po vašem mnenju zaenkrat vaši največji uspehi?

WD: Med uspehe lahko štejemo naš prvenec *From the Depths*, ki smo ga izdali

pod avstrijsko založbo *Noiseheadrecords*, nastop z amerškimi legendami *Suicide Silence* na letnem odru Gala hale v Ljubljani, nastop s francoskimi brutalci *Benighted* v Črnomlju, nastop z avstrijskimi satanisti *Belphegor* na Mostovni v Novi Gorici in nastop na drugem in glavnem odru *Metaldays* festivala.

MP: Kdo ima največ besede pri ustvarjalnem procesu oz. kako ta poteka?

WD: V bendu večinoma vlada demokracija. Za vsako zadevo se pogovorimo, vsak pove svoje mnenje in na koncu zmaga večina.

MP: Torej besedila in glasbo pišete vsi, po skupnih dogovorih pa se odločite, kaj pride v poštev in kaj ne?

WD: Za glasbo je v večini odgovoren oziroma prevzame vodilno vlogo Luka. Vendar nihče ni omejen, vsak ima proste roke pri ustvarjanju in lahko prispeva svoje ideje. Na koncu pa seveda prevladuje tisto, za kar se skupinsko odločimo.

MP: Kakšni so načrti in cilji za prihodnost?

WD: Trenutno smo zaposleni s pisanjem in izdelavo nove plošče. Za prihodnje leto pa imamo v načrtih poletno evropsko turnejo. »Slovenski metalski subkulturi« smo se po mojem mnenju namreč že v celoti predstavili, zato trenutno bolj redko igramo na domačih odrih in raje iščemo izhodišče za nastope preko slovenskih meja.

MP: Poletno evropsko turnejo? S tem merite predvsem na poletne metalske festivale v stilu *Metaldays*, ali pa morda tudi kakšen solo nastop?

WD: Izhodišča za evropsko poletno turnejo so definitivno festivali. Glede na to, kaj nam bo uspelo rezervirati, se bomo potem obrnili še na lokalne organizatorje in zapolnili proste datume.

MP: Kakšne so vaše izkušnje z največjim slovenskim festivalom *Metaldays*? Lani ste nastopili na manjšem odru, letos že na večjem, publika pa vas je sprejela zelo dobro. Se vam zdi, da je festival vsako leto bolj »prijazen« do slovenskih bendov?

WD: Izkušnje so bile vsakič pozitivne. Čeprav nam lansko leto na drugem odru vreme ni bilo najbolj naklonjeno, je bilo zato letos vzdušje na glavnem odru toliko boljše, odziv publike pa tudi enkraten. Zdi se mi, da *Metaldays* spodbuja slovenske bende, ki se trudijo in jim z nastopi tako na drugem kot tudi na glavnem odru ponudi odlično odskočno desko in izpostavljenost.

Matevž Polajnar
fotografije: osebni arhiv

DOBRA NOVICA

Tržnica znanja 2014

Znova in znova različne organizacije v našem mestu pripravljajo projekte, ki nudijo svežino in aktivno preživljanje prostega časa. Tokrat moramo pohvaliti projekt Tržnica znanja, ki je prvi zaposlitveni sejem Zgornjesavske doline. Dogodek je zaznamovan s predstavitvenim sejemom, kjer smo se lahko seznanili z aktivnimi zaposlovalci in možnostmi, ki nam jih ponuja trg dela. Popoldanski del nas je popeljal skozi različne delavnice in predavanja, ki so pripomogla k razvoju novih idej, s katerimi se lahko podamo na trg dela. Organizatorji verjamejo, da bo prihodnje leto prineslo še večjo prepoznavnost projekta in posledično večjo udeležbo.

Informacije o dobrih novicah sprejemamo na kjs.brca@gmail.com, zadeva: dobra novica. Avtorja izbrane novice bomo simbolično nagradili.

fotografije: Miha Rezar

INFORMATOR

Ponudnik kuponov	Plačilo
Bazen Radovljica	2 EUR
Drsanje Jesenice	0,8 EUR
Fitnes Žirovnica - celodnevna	28 EUR
Fitnes Samson - celodnevna	20 EUR
Fitnes TVD Partizan	20 EUR
Frizer - žensko striženje	15 EUR
Frizer - moško striženje	5 EUR
Frizer - barvanje	20 EUR
Hotel Špik - izposoja opreme za squash (loparji, žogice)	3 EUR
Hotel Špik - squash	6 EUR
Hotel Špik - kopanje in savna	15 EUR
Kino Planet TUŠ Kranj	3,3 EUR
Kolosej (40 EUR)	30 EUR
Manja - depilacija celih nog	12 EUR
Manja - depilacija polovice nog	7 EUR
Manja - nega obraza	16 EUR
Manja - relaksacijska masaža	16 EUR
Squash Bled (dopoldne)	6 EUR
Squash Bled (popoldne)	8 EUR
Sportpoint - servis koles	12 EUR

Studio Vital (1 obisk)	5 EUR
Studio Vital (8 obiskov)	28 EUR
Studio Vital - solarij 50 min	21 EUR
Studio Vital - solarij 100 min	40 EUR
Studio Vital - kardio fitnes (mesečna)	28 EUR
Tenis Jesenice	2 EUR
Tenis Žirovnica	2 EUR
Wellness Živa (teden)	10 EUR
Wellness Živa (vikend)	12 EUR
Zlata Ribica - počitek + kopal + savna	44 EUR
Zlata Ribica Masaža	28 EUR
Zlata Ribica Solarij (20 žetonov)	24 EUR
Gornjesavski muzej Jesenice	brezplačno
Smučarske karte	
Krvavec vse dni	19 EUR
Krvavec med tednom	15 EUR
Vogel vse dni	18 EUR
Vogel med tednom	17 EUR

Dodatni popusti za člane KJŠ

FRIZERSKI SALON JANA – 30 %

Frizerske storitve za vse priložnosti po ugodnih cenah.

Cesta na lipice 6, 4248 Lesce

Jana Šebjanič, tel.: 070 710 300

FRIZERSKI SALON MONIKA JEREB KLINAR, MOJSTRANA – 10 %

Frizerstvo Monika Jereb Klinar s. p. nudi 10-odstotni popust na vso ponudbo.

MONIKA JEREB KLINAR S. P.

Dovje 27, 4281 Mojstrana

Tel: 041 569 615

E-pošta:

jereb.monika@gmail.com

FRIZERSKI SALON URŠKA – 10 %

Frizerski salon Urška nudi 10-odstotni popust na vse storitve

Moste 31 A, Moste

4274 Žirovnica

Tel.: 031 660 365, 04 580 12 40

3KA RAČUNALNIŠKI TRETMA – 20 %

Računalniški servis 3KA nudi 20-odstotni popust na vse storitve!

3KA, računalniški inženiring, Anže Kuraš s. p.

Javorniško nabrežje 16, Jesenice

E-pošta: info@3ka.si

Tel.: 080 20 06

K-FOTOGRAFIJA (CENTER TUŠ JESENICE) – 15 %

K-Fotografija, (Cesta Železarjev 4b, center Tuš) nudi vsem članom KJŠ 15-odstotni popust pri vseh fotografskih storitvah. Če želite uveljaviti popust, morate predložiti veljavno člansko izkaznico.

EVFORIA MEDITACIJE

V Studiu Vital potekajo tedenske tematske meditacije pod vodstvom Monje Bolte. Redna cena je 12 EUR, za študente pa 5 EUR. Več informacij: Alen (040 217 330)

NAŠI NASLEDNJI PROJEKTI

- Bowling v Ljubljani
- KJŠ šparovec
- Predbožični Gradec in tovarna čokolade
- Surfanje v Maroku
- Izdelovanje adventnih venčkov
- Redni občni zbor

- Izdelovanje voščilnic in čestitk
- Božična krvodajalska akcija
- Smučanje v Franciji
- Žive jaslice

Že diši po novem

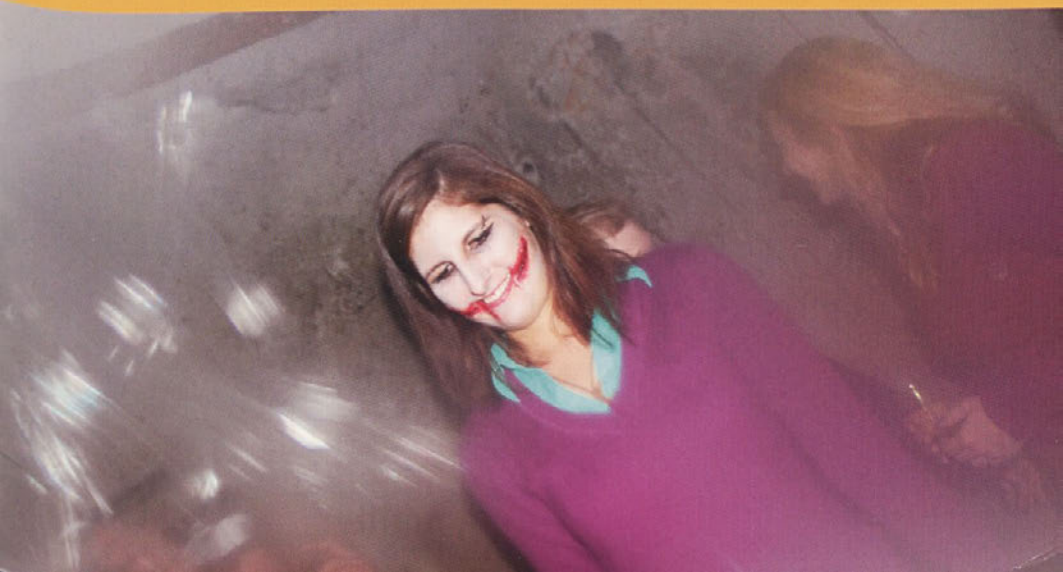
Malo naokoli in mine mesec, par projektov, dobrih zabav in super družbe, pa mineta dve leti.

Hiter pregled dogajanja v preteklih tednih: Oktoberfest je bojda še vedno bolnica, potopisi so bili začuda kar dobro obiskani, imeli smo En hud koncert, nažrli smo se »kostanja«, malo smo se sobno-kolesali in obiskali časopisno hišo GG. Izjemna je bila Bavkasta klet, po kateri smo se preganjali s čarovnicami in eno mačkico, seveda pa tudi martinovanja nismo izpustili. Po vsej verjetnosti še vedno zbiramo lepa rabljena oblačila, po novem pa na Klubu jeseniških študentov lahko narediš nekaj za svojo inteligentnost in prebereš časnik Finance. Kdor še ni prinesel potrdila o vpisu, naj pohiti, s tem dobite volilno pravico!

Vsak mesec vam težim, da izkoristite KJŠ, saj smo tu za vas. Tokrat je to še posebej pomembno, da se tega zavedate, saj v začetku decembra pripravljamo občni zbor. To je dejansko dokaj prijeten dogodek, kjer boste videli letni pregled dela, slišali zanimiva poročila in malo se bomo pogovorili o naši skupni prihodnosti. Letos bomo izvolili tudi novo vodstvo, ki se bo spustilo v dvoletno ustrežanje študentskim in dijaškim potrebam ter željam.

Imate še nekaj časa, da z dobrimi dejanji izbrišete črne pike z Božičkovega seznama. Če ste nad tem že obupali, pa pridite na KJŠ.

Vaš Rok

Fotografije: Anže Čarni in Jaka Valjavec

Projekt je sofinanciran s strani Občine Jesenice
v okviru Javnega razpisa za mladinske projekte 2014, razpisovalca
Zavoda za šport Jesenice – OE Mladinskega centra Jesenice

